

MARA CHELCIOIU

ÎNTRE
DECEMBRIE ȘI IANUARIE
SUNT DOAR PATRU EMOȚII

*Tuturor orașelor pe care le-aș fi putut iubi,
v-am părăsit pentru o comună.*

DECEMBRIE

Locurile în care se desfășoară acțiunea:

Apartament de bloc din anii 1980, cu mobilier incert, într-o combinație de vechi (culoare portocaliu-roșcat) și nou (de la Ikea).

Mașina lui Marius.

O oarecare stradă pe lângă Piața Sfatului, plină de vestigiile unei petreceri de Revelion în stradă: ambalaje de artificii, sticle goale, doze strânse în pumn, resturi de hârtie igienică roz, un sutien, mucuri de țigară.

Personaje:

Moș Victor, Mișu, Alina (care e și narator), Tudor, Marius, gemenii Paul și Andrei.

... 5, 4, 3, 2, 1... 2019! La mulți ani!

– Sănătate tuturor! Vă iubesc, mămă, urăților! Vă iubesc ca pe copiii mei!

Moș Victor împarte cu generozitate șampanie și îmbrățișări calde, de urs. Miroase a tutun de pipă și a apă de colonie Denim, o sticlă pe care o are de zeci de ani și o deșurubează cu grijă doar când se înnoiește anul.

Moș Victor e un domn de școală veche. Fumează o dată la câteva seri din pipa roșcată, lustruită, lucioasă, cuibărit în fotoliul ros de ani din sufragerie. Pisica i se încolăcește ca un șarpe de glezne, să îl țină captiv sub torsul ei vrăjitoresc.

Ne-am mutat la el în primul an de facultate și de atunci sunt șapte sute treizeci și șase de zile de când îi ocupăm dormitoarele, lăsându-l stăpân doar pe sufragerie, unde-l mai cheamă din când în când și pe Mișu să vadă un meci sau să-i curețe turta pipei cu reamer-ul, că e bătrân tare și nu mai vede.

Dar Moș Victor nu e chiar moș-moș, e mai tânăr decât părinții noștri, doar coama lui pieptănată pe spate și dată cu briantină, strălucitoare și cenușie ca o blană de lup bătrân îi mai pune ani în cârcă. Ai zice că e trecut de șaptezeci, când el de fapt are doar cincizeci și patru de ierni. Că nu-l prea plac primăverile.

Odată cu mutarea noastră, Moș Victor a acceptat în casa lui cohorte de studenți, majoritatea fumători și gălăgioși, și îi întâmpina pe toți cu același surâs cald pe buze și umor finuț, de Jerome K. Jerome

sau mai neaoș, de Toma Caragiu. Când veneau mai puțini, ne făcea și clătite. Nu făcea mereu clătite. Nu pentru că ar fi fost unghie-n gât sau zgârie brânză. Dacă era după el, după cupa mereu prea-plină a inimii lui, ar fi făcut clătite pentru toți copiii lumii, dar obosea groaznic când stătea mult în picioare. Plus că mirosul de prăjeală, de ars, îi răsucea mașele-n stomac, ca în malaxor, până ce se vedea obligat să se prăbușească pe un scaun, cerând cu voce subțire, plâpândă ca un ghiocel, un masaj la tâmpile și aer curat.

Insista să-i vorbim la per tu, să facem glume ca între prieteni, chiar dacă nu eram cu adevărat prieteni și nu ne trăgeam de șireturi și să-i povestim toate prostiile pe care le făceam.

Ne ruga insistent să nu ne cenzurăm, că e el bătrân, dar odată a fost și tânăr, cum se face de obicei. La început îl lua în balon toți care ne treceau pragul, dar pe măsură ce reveneau la noi, prindeau drag de el și îi cereau sfaturi: cum să-și îngrijească barba, cu ce să-și fixeze mustățile răsucite, cum să îi spună nu te mai iubesc și ce să mai citească pentru examenul de la mecanică.

Moș Victor, cum își spunea doar el și Victor, cum ne cerea nouă să-l strigăm, știa de toate, știa aproape tot. Fusesse și el profesor la Politehnică și nouă ne crăpa inima în noi de ciudă că a ieșit la pensie cu o generație înainte de noi.

Nu avea rude. De niciun fel. Părinții și frații au murit de mult. El a fost Prâslea și a rămas la coada neamului, să facă umbră pământului. Soție și copii nu a avut niciodată. Nu intra în detalii și nici noi nu insistam ca neamul prost.

În schimb, ne iubea mult pe noi, ne copleșea cu cadouri la fiecare zi de naștere: stive de cărți, hrană pentru suflet, flori și sticle de vin, mereu același demi-dulce roșu, pe care, de cele mai multe ori, sfârșeam a-l bea cu el, la masa rotundă din bucătărie, care avea un picior mai scurt, sub care îndesam mereu reclame de la supermarketuri. Ca să fim toți la înălțime.

Anul acesta, l-am pus noi în gardă, urma să petrecem Revelionul la munte, cu gașca. S-a întristat un pic, dar nu a protestat. Când Mișu s-a îndrăgostit nebunește cândva după Crăciun, la o petrecere în cămin, de o metalistă pletoasă cu cercel în buză, una Andreea, ne-a deturnat toate planurile și ne-a vândut pe un concert.

Degeaba făceam noi mișto de el, că și-a luat țepă cu concertul în aer liber și pe frigul ăla n-o să prindă nici un colț de țâță, totul din cauză că ne-a lăsat baltă și ne-a râs în nas. Știa că dacă nu caută el, nu sună și nu face rezervare, n-o să se ocupe niciunul dintre noi. Suntem leneși și nu de azi, de ieri. Și oricum era târziu să mai găsim ceva.

A rămas că ne continuăm tradiția la Victor acasă și Mișu ducă-se învârtindu-se, cu metalista lui cu tot, la concertul ăla obosit din Piața Sfatului.

Așa că am gătit pulpe cu cartofi la cuptor, un fel de caviar al studentului sărac de la Poli și a adus fiecare sarmale și cozonac de acasă sau de la pachet. Salata de boeuf care a călătorit pe tren și microbuz am respins-o din rațiuni de igienă și securitate: apartamentul lui Victor avea doar o baie și noi eram șapte cu toții.

Așa că am băut beri la doză și am pus pe foc trei oale de vin cu portocale și măr roșu, de ameteai doar de la aburul din bucătărie.

Așa că am jucat mima și adevăr și provocare și am făcut improvizație ca o trupă de actori ameții profesioniști.

Așa că pe la doisprezece fără ceva, ne-am plictisit deja și ne întrebam dacă Mișu o fi bine, dacă o fi prins ceva, dacă se distrează. Și parcă ne-a auzit.

După ce ne bem liniștit șampania, reușește să-și facă loc printre alte sute de mii de apeluri care zburau în toate colțurile lumii, prin bunăvoința undelor radio și a providenței, un număr necunoscut, la capătul căruia am recunoscut vocea tensionată a lui Mișu.

Vocea lui Mișu, prin telefon:

Băăăă, mi-au furat telefonul! Și nu știu cum naiba am rămas cu un singur adidas.

Peste cinci minute, deja ne înghesuim cu toții în Dacia alb murdar, ușor de camuflat în zăpadă. E o întreagă misiune de salvare.

Metalista nu venise singură, avea și ea prieteni, doar nu era ca încuiatele alea care după ce se cuplează iese doar cu iubi și uită de prieteni. A venit însoțită de patru hândrălai care au băut toată seara cot la cot cu ea și cu Mișu, apoi li s-a pus pata pe el că ultima gură a băut-o cu degetul mic în sus, au făcut bășcălie de el, apoi l-au bătut și i-au furat și telefonul. A încercat și el să se apere, să strige, să împartă pumni și picioare, dar în final s-a ghemuit cu genunchii la gură și palmele la cap.

Paul

– Dă-te mai încolo!

Andrei

– Unde naiba? Ce crezi, că asta-i limuzină?

Marius, de la volan:

– Hai potolirea! Și nu mai dați cu picioarele în